

SBÍRKA MEZINÁRODNÍCH SMLUV

ČESKÁ REPUBLIKA

Částka 7

Rozeslána dne 8. března 2017

Cena Kč 113,–

O B S A H:

13. Sdělení Ministerstva zahraničních věcí o sjednání Mezinárodní úmluvy na ochranu všech osob před nuceným zmizením
 14. Sdělení Ministerstva zahraničních věcí o sjednání Dohody mezi Ministerstvem zemědělství České republiky a Ministerstvem lesního hospodářství Běloruské republiky o spolupráci v oblasti lesního hospodářství
-

13**SDĚLENÍ****Ministerstva zahraničních věcí**

Ministerstvo zahraničních věcí sděluje, že dne 20. prosince 2006 byla v New Yorku přijata Mezinárodní úmluva na ochranu všech osob před nuceným zmizením.

Jménem České republiky byla Úmluva podepsána v New Yorku dne 19. července 2016.

S Úmluvou vyslovil souhlas Parlament České republiky a prezident republiky ji ratifikoval. Ratifikační listina České republiky byla uložena u generálního tajemníka Organizace spojených národů, depozitáře Úmluvy, dne 8. února 2017.

Při ratifikaci Úmluvy bylo učiněno následující prohlášení České republiky: „V souladu s čl. 31 odst. 1 Mezinárodní úmluvy o ochraně všech osob před nuceným zmizením prohlašuje Česká republika, že uznává působnost Výboru pro nucená zmizení přijímat a posuzovat oznámení podávaná jednotlivci podléhajícími jurisdikci Výboru pro nucená zmizení nebo jménem jednotlivců podléhajících jurisdikci Výboru pro nucená zmizení, kteří tvrdí, že jsou obětí porušení ustanovení Mezinárodní úmluvy o ochraně všech osob před nuceným zmizením Českou republikou.

V souladu s čl. 32 Mezinárodní úmluvy o ochraně všech osob před nuceným zmizením prohlašuje Česká republika, že uznává působnost Výboru pro nucená zmizení přijímat a posuzovat oznámení, v nichž účastnický stát tvrdí, že jiný účastnický stát neplní své závazky podle Mezinárodní úmluvy o ochraně všech osob před nuceným zmizením.“

Úmluva vstoupila v platnost na základě svého článku 39 odst. 1 dne 23. prosince 2010. Pro Českou republiku vstupuje v platnost podle odstavce 2 téhož článku dne 10. března 2017.

Anglické znění Úmluvy a její překlad do českého jazyka se vyhláší současně.

INTERNATIONAL CONVENTION FOR THE PROTECTION OF ALL PERSONS FROM ENFORCED DISAPPEARANCE

Preamble

The States Parties to this Convention,

Considering the obligation of States under the Charter of the United Nations to promote universal respect for, and observance of, human rights and fundamental freedoms,

Having regard to the Universal Declaration of Human Rights,

Recalling the International Covenant on Economic, Social and Cultural Rights, the International Covenant on Civil and Political Rights and the other relevant international instruments in the fields of human rights, humanitarian law and international criminal law,

Also recalling the Declaration on the Protection of All Persons from Enforced Disappearance adopted by the General Assembly of the United Nations in its resolution 47/133 of 18 December 1992,

Aware of the extreme seriousness of enforced disappearance, which constitutes a crime and, in certain circumstances defined in international law, a crime against humanity,

Determined to prevent enforced disappearances and to combat impunity for the crime of enforced disappearance,

Considering the right of any person not to be subjected to enforced disappearance, the right of victims to justice and to reparation,

Affirming the right of any victim to know the truth about the circumstances of an enforced disappearance and the fate of the disappeared person, and the right to freedom to seek, receive and impart information to this end,

Have agreed on the following articles:

PART I

Article 1

1. No one shall be subjected to enforced disappearance.

2. No exceptional circumstances whatsoever, whether a state of war or a threat of war, internal political instability or any other public emergency, may be invoked as a justification for enforced disappearance.

Article 2

For the purposes of this Convention, "enforced disappearance" is considered to be the arrest, detention, abduction or any other form of deprivation of liberty by agents of the State or by persons or groups of persons acting with the authorization, support or acquiescence of the State, followed by a refusal to acknowledge the deprivation of liberty or by concealment of the fate or whereabouts of the disappeared person, which place such a person outside the protection of the law.

Article 3

Each State Party shall take appropriate measures to investigate acts defined in article 2 committed by persons or groups of persons acting without the authorization, support or acquiescence of the State and to bring those responsible to justice.

Article 4

Each State Party shall take the necessary measures to ensure that enforced disappearance constitutes an offence under its criminal law.

Article 5

The widespread or systematic practice of enforced disappearance constitutes a crime against humanity as defined in applicable international law and shall attract the consequences provided for under such applicable international law.

Article 6

1. Each State Party shall take the necessary measures to hold criminally responsible at least:

(a) Any person who commits, orders, solicits or induces the commission of, attempts to commit, is an accomplice to or participates in an enforced disappearance;

(b) A superior who:

(i) Knew, or consciously disregarded information which clearly indicated, that subordinates under his or her effective authority and

control were committing or about to commit a crime of enforced disappearance;

(ii) Exercised effective responsibility for and control over activities which were concerned with the crime of enforced disappearance; and

(iii) Failed to take all necessary and reasonable measures within his or her power to prevent or repress the commission of an enforced disappearance or to submit the matter to the competent authorities for investigation and prosecution;

(c) Subparagraph (b) above is without prejudice to the higher standards of responsibility applicable under relevant international law to a military commander or to a person effectively acting as a military commander.

2. No order or instruction from any public authority, civilian, military or other, may be invoked to justify an offence of enforced disappearance.

Article 7

1. Each State Party shall make the offence of enforced disappearance punishable by appropriate penalties which take into account its extreme seriousness.

2. Each State Party may establish:

(a) Mitigating circumstances, in particular for persons who, having been implicated in the commission of an enforced disappearance, effectively contribute to bringing the disappeared person forward alive or make it possible to clarify cases of enforced disappearance or to identify the perpetrators of an enforced disappearance;

(b) Without prejudice to other criminal procedures, aggravating circumstances, in particular in the event of the death of the disappeared person or the commission of an enforced disappearance in respect of pregnant women, minors, persons with disabilities or other particularly vulnerable persons.

Article 8

Without prejudice to article 5,

1. A State Party which applies a statute of limitations in respect of enforced disappearance shall take the necessary measures to ensure that the term of limitation for criminal proceedings:

(a) Is of long duration and is proportionate to the extreme seriousness of this offence;

(b) Commences from the moment when the offence of enforced disappearance ceases, taking into account its continuous nature.

2. Each State Party shall guarantee the right of victims of enforced disappearance to an effective remedy during the term of limitation.

Article 9

1. Each State Party shall take the necessary measures to establish its competence to exercise jurisdiction over the offence of enforced disappearance:

(a) When the offence is committed in any territory under its jurisdiction or on board a ship or aircraft registered in that State;

(b) When the alleged offender is one of its nationals;

(c) When the disappeared person is one of its nationals and the State Party considers it appropriate.

2. Each State Party shall likewise take such measures as may be necessary to establish its competence to exercise jurisdiction over the offence of enforced disappearance when the alleged offender is present in any territory under its jurisdiction, unless it extradites or surrenders him or her to another State in accordance with its international obligations or surrenders him or her to an international criminal tribunal whose jurisdiction it has recognized.

3. This Convention does not exclude any additional criminal jurisdiction exercised in accordance with national law.

Article 10

1. Upon being satisfied, after an examination of the information available to it, that the circumstances so warrant, any State Party in whose territory a person suspected of having committed an offence of enforced disappearance is present shall take him or her into custody or take such other legal measures as are necessary to ensure his or her presence. The custody and other legal measures shall be as provided for in the law of that State Party but may be maintained only for such time as is necessary to ensure the person's presence at criminal, surrender or extradition proceedings.

2. A State Party which has taken the measures referred to in paragraph 1 of this article shall immediately carry out a preliminary inquiry or

investigations to establish the facts. It shall notify the States Parties referred to in article 9, paragraph 1, of the measures it has taken in pursuance of paragraph 1 of this article, including detention and the circumstances warranting detention, and of the findings of its preliminary inquiry or its investigations, indicating whether it intends to exercise its jurisdiction.

3. Any person in custody pursuant to paragraph 1 of this article may communicate immediately with the nearest appropriate representative of the State of which he or she is a national, or, if he or she is a stateless person, with the representative of the State where he or she usually resides.

Article 11

1. The State Party in the territory under whose jurisdiction a person alleged to have committed an offence of enforced disappearance is found shall, if it does not extradite that person or surrender him or her to another State in accordance with its international obligations or surrender him or her to an international criminal tribunal whose jurisdiction it has recognized, submit the case to its competent authorities for the purpose of prosecution.

2. These authorities shall take their decision in the same manner as in the case of any ordinary offence of a serious nature under the law of that State Party. In the cases referred to in article 9, paragraph 2, the standards of evidence required for prosecution and conviction shall in no way be less stringent than those which apply in the cases referred to in article 9, paragraph 1.

3. Any person against whom proceedings are brought in connection with an offence of enforced disappearance shall be guaranteed fair treatment at all stages of the proceedings. Any person tried for an offence of enforced disappearance shall benefit from a fair trial before a competent, independent and impartial court or tribunal established by law.

Article 12

1. Each State Party shall ensure that any individual who alleges that a person has been subjected to enforced disappearance has the right to report the facts to the competent authorities, which shall examine the allegation promptly and impartially and, where necessary, undertake without delay a thorough and impartial investigation. Appropriate steps shall be taken, where necessary, to ensure that the complainant, witnesses, relatives of the disappeared person and their defence counsel, as well as persons participating in the investigation, are protected against all ill-treatment or intimidation as a consequence of the complaint or any evidence given.

2. Where there are reasonable grounds for believing that a person has been subjected to enforced disappearance, the authorities referred to in paragraph 1 of this article shall undertake an investigation, even if there has been no formal complaint.

3. Each State Party shall ensure that the authorities referred to in paragraph 1 of this article:

(a) Have the necessary powers and resources to conduct the investigation effectively, including access to the documentation and other information relevant to their investigation;

(b) Have access, if necessary with the prior authorization of a judicial authority, which shall rule promptly on the matter, to any place of detention or any other place where there are reasonable grounds to believe that the disappeared person may be present.

4. Each State Party shall take the necessary measures to prevent and sanction acts that hinder the conduct of an investigation. It shall ensure in particular that persons suspected of having committed an offence of enforced disappearance are not in a position to influence the progress of an investigation by means of pressure or acts of intimidation or reprisal aimed at the complainant, witnesses, relatives of the disappeared person or their defence counsel, or at persons participating in the investigation.

Article 13

1. For the purposes of extradition between States Parties, the offence of enforced disappearance shall not be regarded as a political offence or as an offence connected with a political offence or as an offence inspired by political motives. Accordingly, a request for extradition based on such an offence may not be refused on these grounds alone.

2. The offence of enforced disappearance shall be deemed to be included as an extraditable offence in any extradition treaty existing between States Parties before the entry into force of this Convention.

3. States Parties undertake to include the offence of enforced disappearance as an extraditable offence in any extradition treaty subsequently to be concluded between them.

4. If a State Party which makes extradition conditional on the existence of a treaty receives a request for extradition from another State Party with which it has no extradition treaty, it may consider this Convention as the necessary legal basis for extradition in respect of the offence of enforced disappearance.

5. States Parties which do not make extradition conditional on the existence of a treaty shall recognize the offence of enforced disappearance as an extraditable offence between themselves.

6. Extradition shall, in all cases, be subject to the conditions provided for by the law of the requested State Party or by applicable extradition treaties, including, in particular, conditions relating to the minimum penalty requirement for extradition and the grounds upon which the requested State Party may refuse extradition or make it subject to certain conditions.

7. Nothing in this Convention shall be interpreted as imposing an obligation to extradite if the requested State Party has substantial grounds for believing that the request has been made for the purpose of prosecuting or punishing a person on account of that person's sex, race, religion, nationality, ethnic origin, political opinions or membership of a particular social group, or that compliance with the request would cause harm to that person for any one of these reasons.

Article 14

1. States Parties shall afford one another the greatest measure of mutual legal assistance in connection with criminal proceedings brought in respect of an offence of enforced disappearance, including the supply of all evidence at their disposal that is necessary for the proceedings.

2. Such mutual legal assistance shall be subject to the conditions provided for by the domestic law of the requested State Party or by applicable treaties on mutual legal assistance, including, in particular, the conditions in relation to the grounds upon which the requested State Party may refuse to grant mutual legal assistance or may make it subject to conditions.

Article 15

States Parties shall cooperate with each other and shall afford one another the greatest measure of mutual assistance with a view to assisting victims of enforced disappearance, and in searching for, locating and releasing disappeared persons and, in the event of death, in exhuming and identifying them and returning their remains.

Article 16

1. No State Party shall expel, return ("refouler"), surrender or extradite a person to another State where there are substantial grounds for believing that he or she would be in danger of being subjected to enforced disappearance.

2. For the purpose of determining whether there are such grounds, the competent authorities shall take into account all relevant considerations, including, where applicable, the existence in the State concerned of a consistent pattern of gross, flagrant or mass violations of human rights or of serious violations of international humanitarian law.

Article 17

1. No one shall be held in secret detention.

2. Without prejudice to other international obligations of the State Party with regard to the deprivation of liberty, each State Party shall, in its legislation:

(a) Establish the conditions under which orders of deprivation of liberty may be given;

(b) Indicate those authorities authorized to order the deprivation of liberty;

(c) Guarantee that any person deprived of liberty shall be held solely in officially recognized and supervised places of deprivation of liberty;

(d) Guarantee that any person deprived of liberty shall be authorized to communicate with and be visited by his or her family, counsel or any other person of his or her choice, subject only to the conditions established by law, or, if he or she is a foreigner, to communicate with his or her consular authorities, in accordance with applicable international law;

(e) Guarantee access by the competent and legally authorized authorities and institutions to the places where persons are deprived of liberty, if necessary with prior authorization from a judicial authority;

(f) Guarantee that any person deprived of liberty or, in the case of a suspected enforced disappearance, since the person deprived of liberty is not able to exercise this right, any persons with a legitimate interest, such as relatives of the person deprived of liberty, their representatives or their counsel, shall, in all circumstances, be entitled to take proceedings before a court, in order that the court may decide without delay on the lawfulness of the deprivation of liberty and order the person's release if such deprivation of liberty is not lawful.

3. Each State Party shall assure the compilation and maintenance of one or more up-to-date official registers and/or records of persons deprived of liberty, which shall be made promptly available, upon request, to any judicial or other competent authority or institution authorized for that purpose by the

law of the State Party concerned or any relevant international legal instrument to which the State concerned is a party. The information contained therein shall include, as a minimum:

- (a) The identity of the person deprived of liberty;
- (b) The date, time and place where the person was deprived of liberty and the identity of the authority that deprived the person of liberty;
- (c) The authority that ordered the deprivation of liberty and the grounds for the deprivation of liberty;
- (d) The authority responsible for supervising the deprivation of liberty;
- (e) The place of deprivation of liberty, the date and time of admission to the place of deprivation of liberty and the authority responsible for the place of deprivation of liberty;
- (f) Elements relating to the state of health of the person deprived of liberty;
- (g) In the event of death during the deprivation of liberty, the circumstances and cause of death and the destination of the remains;
- (h) The date and time of release or transfer to another place of detention, the destination and the authority responsible for the transfer.

Article 18

1. Subject to articles 19 and 20, each State Party shall guarantee to any person with a legitimate interest in this information, such as relatives of the person deprived of liberty, their representatives or their counsel, access to at least the following information:

- (a) The authority that ordered the deprivation of liberty;
- (b) The date, time and place where the person was deprived of liberty and admitted to the place of deprivation of liberty;
- (c) The authority responsible for supervising the deprivation of liberty;
- (d) The whereabouts of the person deprived of liberty, including, in the event of a transfer to another place of deprivation of liberty, the destination and the authority responsible for the transfer;

- (e) The date, time and place of release;
- (f) Elements relating to the state of health of the person deprived of liberty;
- (g) In the event of death during the deprivation of liberty, the circumstances and cause of death and the destination of the remains.

2. Appropriate measures shall be taken, where necessary, to protect the persons referred to in paragraph 1 of this article, as well as persons participating in the investigation, from any ill-treatment, intimidation or sanction as a result of the search for information concerning a person deprived of liberty.

Article 19

1. Personal information, including medical and genetic data, which is collected and/or transmitted within the framework of the search for a disappeared person shall not be used or made available for purposes other than the search for the disappeared person. This is without prejudice to the use of such information in criminal proceedings relating to an offence of enforced disappearance or the exercise of the right to obtain reparation.

2. The collection, processing, use and storage of personal information, including medical and genetic data, shall not infringe or have the effect of infringing the human rights, fundamental freedoms or human dignity of an individual.

Article 20

1. Only where a person is under the protection of the law and the deprivation of liberty is subject to judicial control may the right to information referred to in article 18 be restricted, on an exceptional basis, where strictly necessary and where provided for by law, and if the transmission of the information would adversely affect the privacy or safety of the person, hinder a criminal investigation, or for other equivalent reasons in accordance with the law, and in conformity with applicable international law and with the objectives of this Convention. In no case shall there be restrictions on the right to information referred to in article 18 that could constitute conduct defined in article 2 or be in violation of article 17, paragraph 1.

2. Without prejudice to consideration of the lawfulness of the deprivation of a person's liberty, States Parties shall guarantee to the persons referred to in article 18, paragraph 1, the right to a prompt and effective judicial remedy as a means of obtaining without delay the information referred

to in article 18, paragraph 1. This right to a remedy may not be suspended or restricted in any circumstances.

Article 21

Each State Party shall take the necessary measures to ensure that persons deprived of liberty are released in a manner permitting reliable verification that they have actually been released. Each State Party shall also take the necessary measures to assure the physical integrity of such persons and their ability to exercise fully their rights at the time of release, without prejudice to any obligations to which such persons may be subject under national law.

Article 22

Without prejudice to article 6, each State Party shall take the necessary measures to prevent and impose sanctions for the following conduct:

(a) Delaying or obstructing the remedies referred to in article 17, paragraph 2 (f), and article 20, paragraph 2;

(b) Failure to record the deprivation of liberty of any person, or the recording of any information which the official responsible for the official register knew or should have known to be inaccurate;

(c) Refusal to provide information on the deprivation of liberty of a person, or the provision of inaccurate information, even though the legal requirements for providing such information have been met.

Article 23

1. Each State Party shall ensure that the training of law enforcement personnel, civil or military, medical personnel, public officials and other persons who may be involved in the custody or treatment of any person deprived of liberty includes the necessary education and information regarding the relevant provisions of this Convention, in order to:

(a) Prevent the involvement of such officials in enforced disappearances;

(b) Emphasize the importance of prevention and investigations in relation to enforced disappearances;

(c) Ensure that the urgent need to resolve cases of enforced disappearance is recognized.

2. Each State Party shall ensure that orders or instructions prescribing, authorizing or encouraging enforced disappearance are prohibited. Each State Party shall guarantee that a person who refuses to obey such an order will not be punished.

3. Each State Party shall take the necessary measures to ensure that the persons referred to in paragraph 1 of this article who have reason to believe that an enforced disappearance has occurred or is planned report the matter to their superiors and, where necessary, to the appropriate authorities or bodies vested with powers of review or remedy.

Article 24

1. For the purposes of this Convention, "victim" means the disappeared person and any individual who has suffered harm as the direct result of an enforced disappearance.

2. Each victim has the right to know the truth regarding the circumstances of the enforced disappearance, the progress and results of the investigation and the fate of the disappeared person. Each State Party shall take appropriate measures in this regard.

3. Each State Party shall take all appropriate measures to search for, locate and release disappeared persons and, in the event of death, to locate, respect and return their remains.

4. Each State Party shall ensure in its legal system that the victims of enforced disappearance have the right to obtain reparation and prompt, fair and adequate compensation.

5. The right to obtain reparation referred to in paragraph 4 of this article covers material and moral damages and, where appropriate, other forms of reparation such as:

- (a) Restitution;
- (b) Rehabilitation;
- (c) Satisfaction, including restoration of dignity and reputation;
- (d) Guarantees of non-repetition.

6. Without prejudice to the obligation to continue the investigation until the fate of the disappeared person has been clarified, each State Party shall take the appropriate steps with regard to the legal situation of disappeared

persons whose fate has not been clarified and that of their relatives, in fields such as social welfare, financial matters, family law and property rights.

7. Each State Party shall guarantee the right to form and participate freely in organizations and associations concerned with attempting to establish the circumstances of enforced disappearances and the fate of disappeared persons, and to assist victims of enforced disappearance.

Article 25

1. Each State Party shall take the necessary measures to prevent and punish under its criminal law:

(a) The wrongful removal of children who are subjected to enforced disappearance, children whose father, mother or legal guardian is subjected to enforced disappearance or children born during the captivity of a mother subjected to enforced disappearance;

(b) The falsification, concealment or destruction of documents attesting to the true identity of the children referred to in subparagraph (a) above.

2. Each State Party shall take the necessary measures to search for and identify the children referred to in paragraph 1 (a) of this article and to return them to their families of origin, in accordance with legal procedures and applicable international agreements.

3. States Parties shall assist one another in searching for, identifying and locating the children referred to in paragraph 1 (a) of this article.

4. Given the need to protect the best interests of the children referred to in paragraph 1 (a) of this article and their right to preserve, or to have re-established, their identity, including their nationality, name and family relations as recognized by law, States Parties which recognize a system of adoption or other form of placement of children shall have legal procedures in place to review the adoption or placement procedure, and, where appropriate, to annul any adoption or placement of children that originated in an enforced disappearance.

5. In all cases, and in particular in all matters relating to this article, the best interests of the child shall be a primary consideration, and a child who is capable of forming his or her own views shall have the right to express those views freely, the views of the child being given due weight in accordance with the age and maturity of the child.

PART II

Article 26

1. A Committee on Enforced Disappearances (hereinafter referred to as "the Committee") shall be established to carry out the functions provided for under this Convention. The Committee shall consist of ten experts of high moral character and recognized competence in the field of human rights, who shall serve in their personal capacity and be independent and impartial. The members of the Committee shall be elected by the States Parties according to equitable geographical distribution. Due account shall be taken of the usefulness of the participation in the work of the Committee of persons having relevant legal experience and of balanced gender representation.

2. The members of the Committee shall be elected by secret ballot from a list of persons nominated by States Parties from among their nationals, at biennial meetings of the States Parties convened by the Secretary-General of the United Nations for this purpose. At those meetings, for which two thirds of the States Parties shall constitute a quorum, the persons elected to the Committee shall be those who obtain the largest number of votes and an absolute majority of the votes of the representatives of States Parties present and voting.

3. The initial election shall be held no later than six months after the date of entry into force of this Convention. Four months before the date of each election, the Secretary-General of the United Nations shall address a letter to the States Parties inviting them to submit nominations within three months. The Secretary-General shall prepare a list in alphabetical order of all persons thus nominated, indicating the State Party which nominated each candidate, and shall submit this list to all States Parties.

4. The members of the Committee shall be elected for a term of four years. They shall be eligible for re-election once. However, the term of five of the members elected at the first election shall expire at the end of two years; immediately after the first election, the names of these five members shall be chosen by lot by the chairman of the meeting referred to in paragraph 2 of this article.

5. If a member of the Committee dies or resigns or for any other reason can no longer perform his or her Committee duties, the State Party which nominated him or her shall, in accordance with the criteria set out in paragraph 1 of this article, appoint another candidate from among its nationals to serve out his or her term, subject to the approval of the majority of the States Parties. Such approval shall be considered to have been obtained unless half or more of the States Parties respond negatively within six weeks of

having been informed by the Secretary-General of the United Nations of the proposed appointment.

6. The Committee shall establish its own rules of procedure.

7. The Secretary-General of the United Nations shall provide the Committee with the necessary means, staff and facilities for the effective performance of its functions. The Secretary-General of the United Nations shall convene the initial meeting of the Committee.

8. The members of the Committee shall be entitled to the facilities, privileges and immunities of experts on mission for the United Nations, as laid down in the relevant sections of the Convention on the Privileges and Immunities of the United Nations.

9. Each State Party shall cooperate with the Committee and assist its members in the fulfilment of their mandate, to the extent of the Committee's functions that the State Party has accepted.

Article 27

A Conference of the States Parties will take place at the earliest four years and at the latest six years following the entry into force of this Convention to evaluate the functioning of the Committee and to decide, in accordance with the procedure described in article 44, paragraph 2, whether it is appropriate to transfer to another body — without excluding any possibility — the monitoring of this Convention, in accordance with the functions defined in articles 28 to 36.

Article 28

1. In the framework of the competencies granted by this Convention, the Committee shall cooperate with all relevant organs, offices and specialized agencies and funds of the United Nations, with the treaty bodies instituted by international instruments, with the special procedures of the United Nations and with the relevant regional intergovernmental organizations or bodies, as well as with all relevant State institutions, agencies or offices working towards the protection of all persons against enforced disappearances.

2. As it discharges its mandate, the Committee shall consult other treaty bodies instituted by relevant international human rights instruments, in particular the Human Rights Committee instituted by the International Covenant on Civil and Political Rights, with a view to ensuring the consistency of their respective observations and recommendations.

Article 29

1. Each State Party shall submit to the Committee, through the Secretary-General of the United Nations, a report on the measures taken to give effect to its obligations under this Convention, within two years after the entry into force of this Convention for the State Party concerned.

2. The Secretary-General of the United Nations shall make this report available to all States Parties.

3. Each report shall be considered by the Committee, which shall issue such comments, observations or recommendations as it may deem appropriate. The comments, observations or recommendations shall be communicated to the State Party concerned, which may respond to them, on its own initiative or at the request of the Committee.

4. The Committee may also request States Parties to provide additional information on the implementation of this Convention.

Article 30

1. A request that a disappeared person should be sought and found may be submitted to the Committee, as a matter of urgency, by relatives of the disappeared person or their legal representatives, their counsel or any person authorized by them, as well as by any other person having a legitimate interest.

2. If the Committee considers that a request for urgent action submitted in pursuance of paragraph 1 of this article:

(a) Is not manifestly unfounded;

(b) Does not constitute an abuse of the right of submission of such requests;

(c) Has already been duly presented to the competent bodies of the State Party concerned, such as those authorized to undertake investigations, where such a possibility exists;

(d) Is not incompatible with the provisions of this Convention; and

(e) The same matter is not being examined under another procedure of international investigation or settlement of the same nature;

it shall request the State Party concerned to provide it with information on the situation of the persons sought, within a time limit set by the Committee.

3. In the light of the information provided by the State Party concerned in accordance with paragraph 2 of this article, the Committee may transmit recommendations to the State Party, including a request that the State Party should take all the necessary measures, including interim measures, to locate and protect the person concerned in accordance with this Convention and to inform the Committee, within a specified period of time, of measures taken, taking into account the urgency of the situation. The Committee shall inform the person submitting the urgent action request of its recommendations and of the information provided to it by the State as it becomes available.

4. The Committee shall continue its efforts to work with the State Party concerned for as long as the fate of the person sought remains unresolved. The person presenting the request shall be kept informed.

Article 31

1. A State Party may at the time of ratification of this Convention or at any time afterwards declare that it recognizes the competence of the Committee to receive and consider communications from or on behalf of individuals subject to its jurisdiction claiming to be victims of a violation by this State Party of provisions of this Convention. The Committee shall not admit any communication concerning a State Party which has not made such a declaration.

2. The Committee shall consider a communication inadmissible where:

(a) The communication is anonymous;

(b) The communication constitutes an abuse of the right of submission of such communications or is incompatible with the provisions of this Convention;

(c) The same matter is being examined under another procedure of international investigation or settlement of the same nature; or where

(d) All effective available domestic remedies have not been exhausted. This rule shall not apply where the application of the remedies is unreasonably prolonged.

3. If the Committee considers that the communication meets the requirements set out in paragraph 2 of this article, it shall transmit the communication to the State Party concerned, requesting it to provide observations and comments within a time limit set by the Committee.

4. At any time after the receipt of a communication and before a determination on the merits has been reached, the Committee may transmit to the State Party concerned for its urgent consideration a request that the State Party will take such interim measures as may be necessary to avoid possible irreparable damage to the victims of the alleged violation. Where the Committee exercises its discretion, this does not imply a determination on admissibility or on the merits of the communication.

5. The Committee shall hold closed meetings when examining communications under the present article. It shall inform the author of a communication of the responses provided by the State Party concerned. When the Committee decides to finalize the procedure, it shall communicate its views to the State Party and to the author of the communication.

Article 32

A State Party to this Convention may at any time declare that it recognizes the competence of the Committee to receive and consider communications in which a State Party claims that another State Party is not fulfilling its obligations under this Convention. The Committee shall not receive communications concerning a State Party which has not made such a declaration, nor communications from a State Party which has not made such a declaration.

Article 33

1. If the Committee receives reliable information indicating that a State Party is seriously violating the provisions of this Convention, it may, after consultation with the State Party concerned, request one or more of its members to undertake a visit and report back to it without delay.

2. The Committee shall notify the State Party concerned, in writing, of its intention to organize a visit, indicating the composition of the delegation and the purpose of the visit. The State Party shall answer the Committee within a reasonable time.

3. Upon a substantiated request by the State Party, the Committee may decide to postpone or cancel its visit.

4. If the State Party agrees to the visit, the Committee and the State Party concerned shall work together to define the modalities of the visit and the State Party shall provide the Committee with all the facilities needed for the successful completion of the visit.

5. Following its visit, the Committee shall communicate to the State Party concerned its observations and recommendations.

Article 34

If the Committee receives information which appears to it to contain well-founded indications that enforced disappearance is being practised on a widespread or systematic basis in the territory under the jurisdiction of a State Party, it may, after seeking from the State Party concerned all relevant information on the situation, urgently bring the matter to the attention of the General Assembly of the United Nations, through the Secretary-General of the United Nations.

Article 35

1. The Committee shall have competence solely in respect of enforced disappearances which commenced after the entry into force of this Convention.

2. If a State becomes a party to this Convention after its entry into force, the obligations of that State vis-à-vis the Committee shall relate only to enforced disappearances which commenced after the entry into force of this Convention for the State concerned.

Article 36

1. The Committee shall submit an annual report on its activities under this Convention to the States Parties and to the General Assembly of the United Nations.

2. Before an observation on a State Party is published in the annual report, the State Party concerned shall be informed in advance and shall be given reasonable time to answer. This State Party may request the publication of its comments or observations in the report.

PART III*Article 37*

Nothing in this Convention shall affect any provisions which are more conducive to the protection of all persons from enforced disappearance and which may be contained in:

- (a) The law of a State Party;
- (b) International law in force for that State.

Article 38

1. This Convention is open for signature by all Member States of the United Nations.

2. This Convention is subject to ratification by all Member States of the United Nations. Instruments of ratification shall be deposited with the Secretary-General of the United Nations.

3. This Convention is open to accession by all Member States of the United Nations. Accession shall be effected by the deposit of an instrument of accession with the Secretary-General.

Article 39

1. This Convention shall enter into force on the thirtieth day after the date of deposit with the Secretary-General of the United Nations of the twentieth instrument of ratification or accession.

2. For each State ratifying or acceding to this Convention after the deposit of the twentieth instrument of ratification or accession, this Convention shall enter into force on the thirtieth day after the date of the deposit of that State's instrument of ratification or accession.

Article 40

The Secretary-General of the United Nations shall notify all States Members of the United Nations and all States which have signed or acceded to this Convention of the following:

- (a) Signatures, ratifications and accessions under article 38;
- (b) The date of entry into force of this Convention under article 39.

Article 41

The provisions of this Convention shall apply to all parts of federal States without any limitations or exceptions.

Article 42

1. Any dispute between two or more States Parties concerning the interpretation or application of this Convention which cannot be settled through negotiation or by the procedures expressly provided for in this Convention shall, at the request of one of them, be submitted to arbitration. If within six months from the date of the request for arbitration the Parties are

unable to agree on the organization of the arbitration, any one of those Parties may refer the dispute to the International Court of Justice by request in conformity with the Statute of the Court.

2. A State may, at the time of signature or ratification of this Convention or accession thereto, declare that it does not consider itself bound by paragraph 1 of this article. The other States Parties shall not be bound by paragraph 1 of this article with respect to any State Party having made such a declaration.

3. Any State Party having made a declaration in accordance with the provisions of paragraph 2 of this article may at any time withdraw this declaration by notification to the Secretary-General of the United Nations.

Article 43

This Convention is without prejudice to the provisions of international humanitarian law, including the obligations of the High Contracting Parties to the four Geneva Conventions of 12 August 1949 and the two Additional Protocols thereto of 8 June 1977, or to the opportunity available to any State Party to authorize the International Committee of the Red Cross to visit places of detention in situations not covered by international humanitarian law.

Article 44

1. Any State Party to this Convention may propose an amendment and file it with the Secretary-General of the United Nations. The Secretary-General shall thereupon communicate the proposed amendment to the States Parties to this Convention with a request that they indicate whether they favour a conference of States Parties for the purpose of considering and voting upon the proposal. In the event that within four months from the date of such communication at least one third of the States Parties favour such a conference, the Secretary-General shall convene the conference under the auspices of the United Nations.

2. Any amendment adopted by a majority of two thirds of the States Parties present and voting at the conference shall be submitted by the Secretary-General of the United Nations to all the States Parties for acceptance.

3. An amendment adopted in accordance with paragraph 1 of this article shall enter into force when two thirds of the States Parties to this Convention have accepted it in accordance with their respective constitutional processes.

4. When amendments enter into force, they shall be binding on those States Parties which have accepted them, other States Parties still being bound by the provisions of this Convention and any earlier amendment which they have accepted.

Article 45

1. This Convention, of which the Arabic, Chinese, English, French, Russian and Spanish texts are equally authentic, shall be deposited with the Secretary-General of the United Nations.

2. The Secretary-General of the United Nations shall transmit certified copies of this Convention to all States referred to in article 38.

PŘEKLAD

Mezinárodní úmluva na ochranu všech osob před nuceným zmizením**Preamble**

Účastnické státy této úmluvy,

s ohledem na závazek států, obsažený v Chartě Organizace spojených národů, prosazovat všeobecné respektování a dodržování lidských práv a základních svobod,

s ohledem na Všeobecnou deklaraci lidských práv,

připomínajíce Mezinárodní pakt o hospodářských, sociálních a kulturních právech, Mezinárodní pakt o občanských a politických právech a ostatní příslušné mezinárodní smluvní dokumenty v oblasti lidských práv, humanitárního práva a mezinárodního trestního práva,

připomínajíce rovněž Deklaraci o ochraně všech osob před nuceným zmizením, přijatou Valným shromážděním Organizace spojených národů v jeho rezoluci 47/133 z 18. prosince 1992,

vědomy si mimořádné závažnosti nuceného zmizení, které je trestným činem a, za určitých okolností stanovených mezinárodním právem, trestným činem proti lidskosti,

rozhodnuty předcházet nuceným zmizením a bojovat proti beztrestnosti trestného činu nuceného zmizení,

s ohledem na právo každé osoby nebýt podrobena nucenému zmizení, na právo obětí na spravedlnost a odškodnění,

potvrzující právo jakékoli oběti znát pravdu o okolnostech nuceného zmizení a osudu zmizelé osoby a právo za tímto účelem svobodně zjišťovat, dostávat a sdělovat informace,

se dohodly na následujících člancích:

Část I**Článek 1**

1. Nikdo nesmí být podroben nucenému zmizení.

2. Nucené zmizení nelze ospravedlnit poukazem na jakékoli výjimečné okolnosti, ať již se jedná o válečný stav nebo hrozbu války, vnitrostátní politickou nestabilitu nebo jakýkoli jiný stav veřejného ohrožení.

Článek 2

Pro účely této úmluvy se „nuceným zmizením“ rozumí zatčení, zadržení, únos nebo jakýkoli jiný způsob zbavení svobody provedený zmocněnci státu nebo osobami či skupinami osob jednajícími z pověření, s podporou či tichým souhlasem státu, po němž

následuje odmítání přiznat, že došlo ke zbavení svobody, nebo utajování osudu či místa pobytu zmizelé osoby, čímž se taková osoba ocitá mimo ochranu zákona.

Článek 3

Každý účastnický stát přijme příslušná opatření s cílem vyšetřit činy vymezené v článku 2, spáchané osobami či skupinami osob jednajícími bez pověření, podpory či tichého souhlasu státu, a postavit odpovědné osoby před soud.

Článek 4

Každý účastnický stát přijme opatření potřebná k zajištění, aby nucené zmizení bylo trestným činem podle jeho trestního práva.

Článek 5

Rozsáhlé nebo systematické provádění nucených zmizení je trestným činem proti lidskosti ve smyslu platného mezinárodního práva a musí z něj být vyvozeny důsledky stanovené takovým platným mezinárodním právem.

Článek 6

1. Každý účastnický stát přijme opatření potřebná k vyvození trestní odpovědnosti alespoň vůči:

(a) jakékoli osobě, která spáchá či nařídí nucené zmizení nebo navádí či podněcuje ke spáchání nuceného zmizení, dopustí se pokusu nuceného zmizení, je spolupachatelem či účastníkem nuceného zmizení;

(b) nadřízenému, který:

(i) znal či vědomě nebral v úvahu informace jednoznačně nasvědčující tomu, že podřízení skutečně podléhající jeho pravomoci a kontrole páchali nebo se připravovali spáchat trestný čin nuceného zmizení;

(ii) skutečně vykonával odpovědnost a kontrolu vůči činnostem, které měly souvislost s trestným činem nuceného zmizení; a

(iii) nepřijal veškerá potřebná a přiměřená opatření ve své moci s cílem předcházet páchání nuceného zmizení, potlačovat ho nebo předat tuto záležitost příslušným orgánům k vyšetřování a stíhání;

(c) Pododstavcem (b) tohoto článku není dotčena zvýšená míra odpovědnosti, která se podle platného mezinárodního práva vztahuje na vojenského velitele nebo osobu skutečně jednající jako vojenský velitel.

2. Trestný čin nuceného zmizení nelze ospravedlnit poukazem na jakýkoli příkaz či pokyn jakéhokoli veřejného orgánu, civilního, vojenského či jiného.

Článek 7

1. Každý účastnický stát stanoví za trestný čin nuceného zmizení odpovídající tresty, které zohlední jeho mimořádnou závažnost.

2. Každý účastnický stát může stanovit:

(a) polehčující okolnosti zejména pro osoby, které poté, co byly zapojeny do spáchání nuceného zmizení, účinně přispěly k tomu, že zmizelá osoba byla nalezena živá, nebo umožnily objasnění případů nuceného zmizení nebo zjištění pachatelů nuceného zmizení;

(b) aniž by tím byly dotčeny jiné postupy trestního řízení, přitěžující okolnosti zejména v případě smrti zmizelé osoby nebo páchání nuceného zmizení na

těhotných ženách, mladistvých, postižených nebo jiných zvláště bezbranných osobách.

Článek 8

Aniž by tím byl dotčen článek 5,

1. účastnický stát, který v případě nuceného zmizení uplatňuje promlčecí dobu, přijme opatření potřebná k zajištění, aby promlčecí doba pro zahájení trestního řízení:

- (a) byla dlouhá a úměrná mimořádné závažnosti tohoto trestného činu;
- (b) počínala běžet v okamžiku ukončení trestného činu nuceného zmizení, s ohledem na jeho průběžnou povahu.

2. Každý účastnický stát zaručí právo obětí nuceného zmizení na účinnou nápravu v průběhu promlčecí doby.

Článek 9

1. Každý účastnický stát přijme opatření potřebná ke stanovení jeho příslušnosti k výkonu jurisdikce ve věci trestného činu nuceného zmizení:

- (a) když je trestný čin spáchán na jakémkoli území podléhajícím jeho jurisdikci nebo na palubě lodi registrované či letadla registrovaného v tomto státu;
- (b) když je údajný pachatel jedním z jeho státních občanů;
- (c) když je zmizelá osoba jedním z jeho státních občanů a účastnický stát to uzná za vhodné.

2. Každý účastnický stát rovněž přijme taková opatření, která mohou být případně zapotřebí ke stanovení jeho příslušnosti k výkonu jurisdikce v případě trestného činu nuceného zmizení, když se údajný pachatel zdržuje na jakémkoli území podléhajícím jeho jurisdikci, s výjimkou případů, kdy údajného pachatele vydá či předá do jiného státu v souladu se svými mezinárodními závazky nebo ho předá mezinárodnímu trestnímu tribunálu, jehož jurisdikci tento účastnický stát uznal.

3. Tato úmluva nevylučuje jakoukoli další trestní jurisdikci vykonávanou v souladu s vnitrostátním právem.

Článek 10

1. Poté, co se prověřením informací, které má k dispozici, ujistí, že ho k tomu okolnosti opravňují, jakýkoli účastnický stát, na jehož území se zdržuje osoba podezřelá ze spáchání trestného činu nuceného zmizení, vezme tuto osobu do vazby nebo přijme jiná zákonná opatření potřebná k zajištění její přítomnosti. Vazba a jiná zákonná opatření se řídí ustanoveními práva tohoto účastnického státu, ale smí trvat pouze po dobu potřebnou k zajištění přítomnosti osoby během trestního, předávacího nebo vydávacího řízení.

2. Účastnický stát, který přijal opatření uvedená v odstavci 1 tohoto článku, okamžitě provede předběžné šetření či vyšetřování ke zjištění skutkového stavu. Účastnické státy uvedené v článku 9 odstavci 1 informuje o opatřeních, která přijal na základě odstavce 1 tohoto článku, včetně zadržení a okolností opravňujících k zadržení, a o zjištěních plynoucích z jeho předběžného šetření či vyšetřování, a sdělí, zda hodlá vykonávat svou jurisdikci.

3. Jakákoli osoba držená ve vazbě podle odstavce 1 tohoto článku se může okamžitě spojit s nejbližším příslušným představitelem státu, jehož je státním občanem, nebo, jedná-li se o osobu bez státního občanství, s představitelem státu, v němž obvykle pobývá.

Článek 11

1. Účastnický stát, který má jurisdikci vůči území, na němž byla nalezena osoba, jež údajně spáchala trestný čin nuceného zmizení, musí, pokud tuto osobu nevydá či nepředá do jiného státu v souladu se svými mezinárodními závazky nebo ji nepředá mezinárodnímu trestnímu tribunálu, jehož jurisdikci uznal, věc předat příslušným orgánům za účelem stíhání.

2. Tyto orgány rozhodnou stejným způsobem jako v případě jakéhokoli běžného trestného činu závažné povahy podle práva tohoto účastnického státu. V případech uvedených v článku 9 odstavci 2 nesmí požadavky na rozsah dokazování potřebný pro účely stíhání a odsouzení být v žádném ohledu méně přísné než požadavky platné v případech uvedených v článku 9 odstavci 1.

3. Jakékoli osobě, proti níž bylo zahájeno řízení v souvislosti s trestným činem nuceného zmizení, musí být zaručeno spravedlivé zacházení ve všech stádiích řízení. Jakékoli osobě souzené pro trestný čin nuceného zmizení se musí dostat spravedlivého procesu před příslušným, nezávislým a nestranným soudem či tribunálem ustaveným podle zákona.

Článek 12

1. Každý účastnický stát zajistí, aby jakýkoli jednotlivec tvrdící, že osoba byla podrobena nucenému zmizení, měl právo oznámit tyto skutečnosti příslušným orgánům, které toto tvrzení ihned a nestranně prověří a v případě potřeby neprodleně zahájí důkladné a nestranné vyšetřování. V případě potřeby musí být podniknuty příslušné kroky s cílem zajistit, aby stěžovatel, svědci, příbuzní zmizelé osoby a jejich právní zástupce, jakož i osoby podílející se na vyšetřování, byli chráněni před veškerým špatným nakládáním či zastrahováním v důsledku této stížnosti nebo v důsledku poskytnutí jakýchkoli důkazů.

2. Jsou-li přiměřené důvody se domnívat, že osoba byla podrobena nucenému zmizení, orgány uvedené v odstavci 1 tohoto článku zahájí vyšetřování i pokud není podána oficiální stížnost.

3. Každý účastnický stát zajistí, aby orgány uvedené v odstavci 1 tohoto článku:

(a) měly pravomoci a zdroje potřebné k účinnému vedení vyšetřování, včetně přístupu k dokumentům a jiným informacím významným pro jejich vyšetřování;

(b) měly přístup, v případě potřeby na základě předchozího povolení soudního orgánu, který v této záležitosti rozhodne ihned, na jakékoli místo, kde jsou zadržovány osoby, nebo na jakékoli jiné místo, jsou-li přiměřené důvody se domnívat, že by se zde mohla nacházet zmizelá osoba.

4. Každý účastnický stát přijme potřebná opatření s cílem předcházet jednání ztěžujícímu průběh vyšetřování a toto jednání postihovat. Zejména zajistí, aby osoby podezřelé ze spáchání trestného činu nuceného zmizení neměly možnost ovlivňovat postup vyšetřování pomocí nátlaku či jednání spočívajícího v zastrahování či odvetných opatřeních, zaměřeného proti stěžovateli, svědkům, příbuzným zmizelé osoby či jejich právnímu zástupci nebo proti osobám podílejícím se na vyšetřování.

Článek 13

1. Pro účely vydávání mezi účastnickými státy se trestný čin nuceného zmizení nepovažuje za politický trestný čin nebo za trestný čin související s politickým trestným

činem nebo za politicky motivovaný trestný čin. Žádost o vydání na základě takového trestného činu tedy nelze zamítnout pouze z tohoto jediného důvodu.

2. Na trestný čin nuceného zmizení se pohlíží tak, jako kdyby byl zařazen mezi trestné činy podléhající vydání v jakékoli smlouvě o vydávání, která mezi účastnickými státy existovala před vstupem této úmluvy v platnost.

3. Účastnické státy se zavazují zařadit trestný čin nuceného zmizení mezi trestné činy podléhající vydání v jakékoli smlouvě o vydávání, která mezi nimi bude následně uzavřena.

4. Pokud účastnický stát, který vydání podmiňuje existencí smlouvy, obdrží žádost o vydání od jiného účastnického státu, s nímž nemá smlouvu o vydávání, může považovat tuto úmluvu za potřebný právní základ pro vydání pokud jde o trestný čin nuceného zmizení.

5. Účastnické státy, které vydání nepodmiňují existencí smlouvy, ve vztazích mezi sebou uznají trestný čin nuceného zmizení za trestný čin podléhající vydání.

6. Vydání se ve všech případech řídí podmínkami stanovenými právem dožádaného účastnického státu nebo platnými smlouvami o vydávání, zejména včetně podmínek týkajících se dolní hranice trestu požadované pro účely vydání a důvodů, z nichž může dožádaný účastnický stát vydání odmítnout nebo pro něj stanovit určité podmínky.

7. Žádné z ustanovené této úmluvy nelze vykládat tak, jako by stanovilo povinnost vydat v případě, že dožádaný účastnický stát má podstatné důvody se domnívat, že žádost byla podána za účelem stíhání nebo trestání osoby z důvodu jejího pohlaví, rasy, náboženství, národnosti, etnického původu, politického smýšlení či příslušnosti k určité společenské skupině, nebo že kladným vyřízením žádosti by této osobě byla způsobena újma z jakéhokoli z těchto důvodů.

Článek 14

1. Účastnické státy si navzájem poskytnou v co největší míře vzájemnou právní pomoc v souvislosti s trestním řízením zahájeným ve věci trestného činu nuceného zmizení, včetně poskytnutí veškerých důkazů potřebných pro řízení, které mají k dispozici.

2. Taková vzájemná právní pomoc se řídí podmínkami stanovenými vnitrostátním právem dožádaného účastnického státu nebo platnými smlouvami o vzájemné právní pomoci, zejména včetně podmínek týkajících se důvodů, z nichž dožádaný účastnický stát může odmítnout poskytnout vzájemnou právní pomoc nebo pro ni stanovit podmínky.

Článek 15

Účastnické státy budou navzájem spolupracovat a poskytnou si v co největší míře vzájemnou pomoc za účelem pomoci obětem nucených zmizení a pomoci při pátrání po zmizelých osobách, zjištění místa jejich pobytu a jejich propuštění na svobodu nebo, v případě smrti, jejich exhumace, zjištění jejich totožnosti a vrácení jejich ostatků.

Článek 16

1. Žádný účastnický stát nevyhostí, nevrátí („refouler“), nepředá ani nevydá osobu do jiného státu, pokud jsou podstatné důvody se domnívat, že této osobě by hrozilo, že bude podrobena nucenému zmizení.

2. Pro účely stanovení, zda takové důvody existují, vezmou příslušné orgány v úvahu veškeré související ohledy, podle okolností včetně existence soustavného hrubého, zjevného či masového porušování lidských práv nebo závažného porušování mezinárodního humanitárního práva v daném státu.

Článek 17

1. Nikdo nesmí být zadržován tajně.

2. Aniž by tím byly dotčeny jiné mezinárodní závazky účastnického státu týkající se zbavení svobody, každý účastnický stát ve svém právním řádu:

- (a) stanoví podmínky, za nichž je možné nařídít zbavení svobody;
- (b) určí orgány oprávněné nařídít zbavení svobody;
- (c) zaručí, že jakákoli osoba zbavená svobody bude zadržována výhradně na oficiálně uznaných a dozorovaných místech výkonu zbavení svobody;
- (d) zaručí, že jakákoli osoba zbavená svobody bude oprávněna komunikovat se svou rodinou, právním zástupcem či s jakoukoli jinou osobou podle vlastního výběru a být navštěvována svou rodinou, právním zástupcem či jakoukoli jinou osobou podle vlastního výběru s tím, že toto oprávnění podléhá pouze podmínkám stanoveným zákonem, nebo, pokud je tato osoba cizincem, komunikovat se svými konzulárními orgány v souladu s platným mezinárodním právem;
- (e) zaručí přístup příslušných a zákonem pověřených orgánů a institucí na místa, kde jsou zadržovány osoby zbavené svobody, v případě potřeby na základě předchozího povolení soudního orgánu;
- (f) zaručí, že jakákoli osoba zbavená svobody nebo, v případě podezření na nucené zmizení, jelikož osoba zbavená svobody není schopna vykonávat toto právo, jakákoli osoba s oprávněným zájmem, například příbuzní osoby zbavené svobody, jejich zástupci nebo jejich právní zástupce, bude za všech okolností oprávněna dát podnět k zahájení soudního řízení, aby soud mohl neprodleně rozhodnout o zákonnosti zbavení svobody a nařídít propuštění osoby, pokud takové zbavení svobody není v souladu se zákonem.

3. Každý účastnický stát zajistí sestavení a vedení jednoho či více aktualizovaných oficiálních rejstříků a/nebo soupisů osob zbavených svobody, které budou na požádání ihned dány k dispozici jakýmkoli soudním či jiným příslušným orgánům nebo institucím k tomuto účelu zmocněným právem daného účastnického státu nebo jakýmkoli příslušným mezinárodním smluvním dokumentem, jehož stranou je daný stát. Musí zde být obsaženy minimálně tyto informace:

- (a) totožnost osoby zbavené svobody;
- (b) den, čas a místo, kde byla osoba zbavena svobody, a označení orgánu, který osobu zbavil svobody;
- (c) orgán, který nařídil zbavení svobody, a důvody zbavení svobody;
- (d) orgán odpovědný za dozor nad výkonem zbavení svobody;
- (e) místo výkonu zbavení svobody, den a čas přijetí na místo výkonu zbavení svobody a orgán odpovědný za místo výkonu zbavení svobody;
- (f) údaje týkající se zdravotního stavu osoby zbavené svobody;
- (g) v případě smrti v době výkonu zbavení svobody, okolnosti a příčina smrti a místo určení ostatků;
- (h) den a čas propuštění na svobodu nebo přemístění na jiné místo výkonu zbavení svobody, místo určení a orgán odpovědný za přemístění.

Článek 18

1. S výhradou ustanovení článků 19 a 20 každý účastnický stát zaručí jakékoli osobě s oprávněným zájmem na této informaci, například příbuzným osoby zbavené svobody, jejich zástupcům či jejich právnímu zástupci, přístup alespoň k následujícím informacím:

- (a) orgán, který nařídil zbavení svobody;
- (b) den, čas a místo, kde byla osoba zbavena svobody a přijata na místo výkonu zbavení svobody;
- (c) orgán odpovědný za dozor nad výkonem zbavení svobody;
- (d) místo pobytu osoby zbavené svobody včetně, v případě jejího přemístění na jiné místo výkonu zbavení svobody, místo určení a orgán odpovědný za přemístění;
- (e) den, čas a místo propuštění na svobodu;
- (f) údaje týkající se zdravotního stavu osoby zbavené svobody;
- (g) v případě smrti v době výkonu zbavení svobody, okolnosti a příčina smrti a místo určení ostatků.

2. V případě potřeby musí být přijata příslušná opatření na ochranu osob uvedených v odstavci 1 tohoto článku, jakož i osob podílejících se na vyšetřování, před jakýmkoli špatným nakládáním, zastrahováním nebo postihem v důsledku pátrání po informacích týkajících se osoby zbavené svobody.

Článek 19

1. Osobní údaje, včetně zdravotních a genetických údajů, které jsou shromažďovány a/nebo předávány v rámci pátrání po zmizelé osobě, nesmí být užívány či dávány k dispozici pro účely jiné než je pátrání po zmizelé osobě. Tím není dotčeno užívání takových údajů v trestním řízení týkajícím se trestného činu nuceného zmizení nebo při výkonu práva na odškodnění.

2. Shromažďování, zpracovávání, užívání a uchovávání osobních údajů, včetně zdravotních a genetických údajů, nesmí zasahovat nebo mít za následek zásah do lidských práv, základních svobod nebo lidské důstojnosti jednotlivce.

Článek 20

1. Pouze v případech, kdy je osoba pod ochranou zákona a zbavení svobody podléhá soudní kontrole, může být právo na informace uvedené v článku 18 omezeno na základě výjimky, je-li to zcela nezbytné a je-li to stanoveno zákonem, a pokud by předání těchto informací mělo nepříznivý dopad na soukromí či bezpečnost osoby, ztěžovalo vyšetřování trestní věci, nebo z jiných obdobných důvodů podle zákona a v souladu s platným mezinárodním právem a s cíli této úmluvy. V žádném případě nesmí dojít k omezení práva na informace uvedené v článku 18, které by mohlo zakládat jednání vymezené v článku 2 nebo porušení článku 17 odstavce 1.

2. Aniž by tím byla dotčena úvaha o tom, zda byla osoba zbavena svobody v souladu se zákonem, účastnické státy zaručí osobám uvedeným v článku 18 odstavci 1 právo na okamžitou a účinnou soudem nařízenou nápravu jako způsob, jak neprodleně získat informace uvedené v článku 18 odstavci 1. Toto právo na nápravu nesmí být za žádných okolností pozastaveno nebo omezeno.

Článek 21

Každý účastnický stát přijme opatření potřebná k zajištění, aby osoby zbavené svobody byly propouštěny na svobodu způsobem umožňujícím spolehlivě ověřit, že byly skutečně propuštěny. Každý účastnický stát rovněž přijme opatření potřebná k zajištění fyzické nedotknutelnosti takových osob a jejich schopnosti při propuštění na svobodu v plném rozsahu vykonávat svá práva, aniž by tím byly dotčeny jakékoli povinnosti, kterým takové osoby případně podléhají podle vnitrostátního práva.

Článek 22

Aniž by tím byl dotčen článek 6, každý účastnický stát přijme potřebná opatření s cílem předcházet následujícímu jednání a za toto jednání ukládat postihy:

- (a) zdržování nebo maření nápravy uvedené v článku 17 odstavci 2(f) a v článku 20 odstavci 2;
- (b) neprovedení záznamu o zbavení svobody v případě jakékoli osoby, nebo zaznamenání jakékoli informace, o níž činitel odpovědný za oficiální rejstřík věděl nebo měl vědět, že je nepřesná;
- (c) odmítnutí poskytnout informace o tom, že osoba byla zbavena svobody, nebo poskytnutí nepřesných informací, i když byly splněny požadavky zákona týkající se poskytování takových informací.

Článek 23

1. Každý účastnický stát zajistí, aby odborná příprava pracovníků orgánů činných v trestním řízení, civilních či vojenských, zdravotnického personálu, veřejných činitelů a jiných osob, které se mohou podílet na zadržování osob zbavených svobody nebo na zacházení s těmito osobami zahrnovala potřebné vzdělávání a poskytování informací o příslušných ustanoveních této úmluvy, s cílem:

- (a) předcházet tomu, aby se tito činitelé podíleli na nucených zmizeních;
- (b) zdůrazňovat význam prevence a vyšetřování v souvislosti s nucenými zmizeními;
- (c) zajistit, aby byla uznávána naléhavá potřeba řešit případy nuceného zmizení.

2. Každý účastnický stát zajistí, aby byly zakázány příkazy či pokyny předepisující, povolující nebo podporující nucené zmizení. Každý účastnický stát zajistí, aby osoba, která odmítne uposlechnout takový příkaz, nebyla potrestána.

3. Každý účastnický stát přijme potřebná opatření s cílem zajistit, aby osoby uvedené v odstavci 1 tohoto článku, které mají důvod se domnívat, že došlo k nucenému zmizení nebo že je plánováno nucené zmizení, oznámily tuto záležitost svým nadřízeným a v případě potřeby příslušným orgánům nebo subjektům oprávněným provést přezkum nebo zjednat nápravu.

Článek 24

1. Pro účely této úmluvy se „obětí“ rozumí zmluvní osoba a jakýkoli jednotlivec, který utrpěl újmu jako přímý důsledek nuceného zmizení.

2. Každá oběť má právo znát pravdu o okolnostech nuceného zmizení, postupu a výsledcích vyšetřování a osudu zmluvní osoby. Každý účastnický stát v tomto ohledu přijme příslušná opatření.

3. Každý účastnický stát přijme veškerá příslušná opatření za účelem pátrání po zmizelých osobách, zjištění místa jejich pobytu a jejich propuštění na svobodu a, v případě smrti, nalezení, uctění a vrácení jejich ostatků.

4. Každý účastnický stát ve svém právním systému zajistí, aby oběti nuceného zmizení měly právo na odškodnění a okamžitou, adekvátní a účinnou náhradu.

5. Právo na odškodnění uvedené v odstavci 4 tohoto článku se vztahuje na odškodnění za hmotnou i morální újmu a podle okolností i na jiné formy odškodnění, například:

- (a) restituci;
- (b) rehabilitaci;
- (c) zadostiučinění, včetně obnovení důstojnosti a pověsti;
- (d) záruky neopakování.

6. Aniž by tím byla dotčena povinnost pokračovat ve vyšetřování až do objasnění osudu zmizelé osoby, každý účastnický stát podnikne příslušné kroky ohledně právní situace zmizelých osob, jejichž osud nebyl objasněn, a právní situace jejich příbuzných, v oblastech jako je sociální zabezpečení, finanční záležitosti, rodinné právo a majetková práva.

7. Každý účastnický stát zaručí právo svobodně zakládat organizace a sdružení pokoušející se zjistit okolnosti nucených zmizení a osud zmizelých osob a pomáhat obětem nucených zmizení, a právo svobodně se účastnit činnosti takových organizací a sdružení.

Článek 25

1. Každý účastnický stát přijme opatření potřebná k předcházení a jejich trestání podle jeho trestního práva:

- (a) neoprávněnému odebrání dětí, které jsou podrobeny nucenému zmizení, dětí, jejichž otec, matka nebo zákonný zástupce jsou podrobeni nucenému zmizení, nebo dětí narozených během věznění matky podrobené nucenému zmizení;
- (b) padělání, ukrývání nebo ničení dokladů prokazujících skutečnou totožnost dětí uvedených v písmenu (a) tohoto odstavce.

2. Každý účastnický stát přijme opatření potřebná k pátrání po dětech uvedených v odstavci 1 (a) tohoto článku, zjištění jejich totožnosti a jejich navrácení do rodin, z nichž pocházejí, v souladu se zákonnými postupy a platnými mezinárodními dohodami.

3. Účastnické státy si budou navzájem nápomocny při pátrání po dětech uvedených v odstavci 1 (a) tohoto článku, zjištění jejich totožnosti a místa pobytu.

4. Vzhledem k potřebě chránit nejlepší zájem dětí uvedených v odstavci 1 (a) tohoto článku a jejich právo na zachování nebo obnovení jejich totožnosti, včetně národnosti, jména a rodinných vztahů uznaných zákonem, musí účastnické státy, které uznávají systém osvojení nebo jinou formu umístování dětí, mít zákonné postupy umožňující přezkoumat řízení o osvojení nebo umístění a podle okolností zrušit jakékoli osvojení či umístění dětí, na jehož počátku bylo nucené zmizení.

5. Ve všech případech, a zejména ve všech záležitostech souvisejících s tímto článkem, je prvořadým hlediskem nejlepší zájem dítěte a dítě, které je schopné si utvořit vlastní názory,

má právo tyto názory svobodně vyjádřit, přičemž názorům dítěte je třeba přikládat odpovídající váhu podle věku a vyspělosti dítěte.

Část II

Článek 26

1. Zřizuje se Výbor pro nucená zmizení (dále jen „Výbor“), který vykonává funkce stanovené touto úmluvou. Výbor sestává z deseti odborníků vysoké morální úrovně a uznávané odbornosti v oblasti lidských práv, kteří své funkce vykonávají jako soukromé osoby a jsou nezávislí a nestranní. Členové Výboru jsou voleni účastnickými státy na základě rovnoměrného zastoupení geografických oblastí. Patříčně zohledněna musí být přínosnost účasti osob s příslušnou právní praxí na práci Výboru a vyváženého zastoupení mužů a žen.

2. Členové Výboru jsou voleni tajným hlasováním ze seznamu osob navržených účastnickými státy z řad jejich státních občanů, na schůzích účastnických států, které za tímto účelem svolává generální tajemník Organizace spojených národů jednou za dva roky. Na těchto schůzích, kde kvorum tvoří dvě třetiny účastnických států, jsou za členy Výboru zvoleny ty osoby, které obdrží největší počet hlasů a absolutní většinu hlasů přítomných a hlasujících zástupců účastnických států.

3. První volby se budou konat nejpozději do šesti měsíců od dne vstupu této úmluvy v platnost. Čtyři měsíce přede dnem konání každé volby zašle generální tajemník Organizace spojených národů účastnickým státům dopis s výzvou, aby do tří měsíců předložily návrhy. Generální tajemník připraví seznam všech takto navržených osob v abecedním pořadí s uvedením účastnického státu, který každého kandidáta navrhl, a předloží tento seznam všem účastnickým státům.

4. Členové Výboru jsou voleni na období čtyř let. Mohou být jednou znovuzvoleni. Funkční období pěti z členů zvolených v prvních volbách však skončí po uplynutí dvou let; jména těchto pěti členů vybere losem okamžitě po první volbě předseda schůze uvedené v odstavci 2 tohoto článku.

5. V případě, že člen Výboru zemře či rezignuje nebo z jakéhokoli jiného důvodu nemůže dále vykonávat své povinnosti ve Výboru, účastnický stát, který ho navrhl, jmenuje na základě kritérií uvedených v odstavci 1 tohoto článku jiného kandidáta z řad svých státních občanů, který bude funkci vykonávat po zbytek jeho funkčního období, s výhradou souhlasu většiny účastnických států. Takový souhlas se považuje za daný, pokud polovina či více než polovina účastnických států neodpoví záporně do šesti týdnů poté, co je generální tajemník Organizace spojených národů informoval o navrženém jmenování.

6. Výbor stanoví svůj vlastní jednací řád.

7. Generální tajemník Organizace spojených národů poskytne Výboru prostředky, pracovníky a zařízení potřebné k účinnému výkonu jeho funkcí. Generální tajemník Organizace spojených národů svolá první schůzi Výboru.

8. Členové Výboru mají nárok na výhody, výsady a imunity znalců pověřených posláním pro Organizaci spojených národů stanovené v příslušných paragrafech Úmluvy o výsadách a imunitách Organizace spojených národů.

9. Každý účastnický stát musí spolupracovat s Výborem a být jeho členům nápomocen při plnění jejich mandátu v takovém rozsahu, v jakém tento účastnický stát přijal funkce Výboru.

Článek 27

Konference účastnických států se bude konat nejdříve čtyři roky a nejpozději šest let od vstupu této úmluvy v platnost s cílem vyhodnotit fungování Výboru a rozhodnout, v souladu s postupem popsáním v článku 44 odstavci 2, zda je vhodné přenést na jiný orgán – aniž by se vyloučila jakákoli možnost – monitorování plnění této úmluvy v souladu s funkcemi vymezenými v článcích 28-36.

Článek 28

1. Výbor v rámci působnosti, která je mu přiznána touto úmluvou, spolupracuje se všemi příslušnými orgány, úřady a specializovanými agenturami a fondy Organizace spojených národů, se smluvními orgány ustavenými mezinárodními smluvními dokumenty, se zvláštními procedurami Organizace spojených národů a s příslušnými regionálními mezivládními organizacemi či subjekty, jakož i se všemi příslušnými státními institucemi, agenturami či úřady usilujícími o ochranu všech osob proti nuceným zmizením.

2. Při plnění svého mandátu se Výbor radí s jinými smluvními orgány ustavenými příslušnými mezinárodními smluvními dokumenty v oblasti lidských práv, zejména s Výborem pro lidská práva ustaveným Mezinárodním paktem o občanských a politických právech, s cílem zajistit soulad jejich příslušných vyjádření a doporučení.

Článek 29

1. Každý účastnický stát předloží Výboru prostřednictvím generálního tajemníka Organizace spojených národů zprávu o opatřeních, která přijal ke splnění svých závazků podle této úmluvy, do dvou let od vstupu této úmluvy v platnost pro daný účastnický stát.

2. Generální tajemník Organizace spojených národů dá tuto zprávu k dispozici všem účastnickým státům.

3. Každou zprávu posoudí Výbor, který vydá připomínky, vyjádření či doporučení, jak uzná za vhodné. Připomínky, vyjádření či doporučení budou sděleny danému účastnickému státu, který na ně může odpovědět z vlastní iniciativy nebo na žádost Výboru.

4. Výbor může rovněž požádat účastnické státy o poskytnutí dodatečných informací ohledně provádění této úmluvy.

Článek 30

1. Žádost o pátrání po zmizelé osobě a o její nalezení může být jako bezodkladná záležitost předložena Výboru příbuznými zmizelé osoby nebo jejich zákonnými zástupci, jejich právním zástupcem nebo jakoukoli jimi pověřenou osobou, jakož i jakoukoli jinou osobou s oprávněným zájmem.

2. Pokud je Výbor toho názoru, že žádost o bezodkladný úkon předložená podle odstavce 1 tohoto článku:

- (a) není zjevně neopodstatněná;
- (b) nezakládá zneužití práva předkládat takové žádosti;
- (c) již byla řádně předložena příslušným orgánům daného účastnického státu, například orgánům oprávněným zahájit vyšetřování, pokud existuje taková možnost;
- (d) není neslučitelná s ustanoveními této úmluvy a
- (e) tatáž věc není projednávána v rámci jiné mezinárodní procedury pro vyšetřování či řešení sporů téže povahy;

požádá daný účastnický stát, aby ve lhůtě stanovené Výborem poskytl informace o situaci hledaných osob.

3. Na základě informací poskytnutých daným účastnickým státem podle odstavce 2 tohoto článku může Výbor zaslat účastnickému státu doporučení, včetně žádosti, aby účastnický stát přijal veškerá potřebná opatření, včetně přechodných opatření, ke zjištění místa pobytu a k ochraně dané osoby v souladu s touto úmluvou, a aby ve stanovené lhůtě informoval Výbor o přijatých opatřeních s přihlédnutím k naléhavosti situace. Výbor informuje osobu, která předložila žádost o bezodkladný úkon, o svých doporučeních a o informacích, které mu stát poskytl, jakmile budou tyto informace k dispozici.

4. Výbor pokračuje v úsilí o spolupráci s daným účastnickým státem tak dlouho, dokud není osud hledané osoby vyřešen. Osoba, která předložila žádost, musí být průběžně informována.

Článek 31

1. Účastnický stát může při ratifikaci této úmluvy nebo kdykoli poté prohlásit, že uznává příslušnost Výboru přijímat a posuzovat oznámení podávaná jednotlivci podléhajícími jeho jurisdikci nebo jménem jednotlivců podléhajících jeho jurisdikci, kteří tvrdí, že jsou oběti porušení ustanovení této úmluvy tímto účastnickým státem. Výbor nepřijme jakékoli oznámení týkající se účastnického státu, který neučinil takové prohlášení.

2. Výbor považuje oznámení za nepřijatelné, jestliže:

- (a) oznámení je anonymní;
- (b) oznámení zakládá zneužití práva předkládat taková oznámení nebo je neslučitelné s ustanoveními úmluvy;
- (c) tatáž věc je projednávána v rámci jiné mezinárodní procedury pro vyšetřování či řešení sporů téže povahy nebo jestliže
- (d) nebyly vyčerpány veškeré účinné vnitrostátní opravné prostředky, které jsou k dispozici. Toto pravidlo neplatí v případech, kdy se opravné řízení nepřiměřeně protahuje.

3. Je-li Výbor toho názoru, že oznámení splňuje požadavky stanovené v odstavci 2 tohoto článku, zašle oznámení danému účastnickému státu a požádá ho, aby ve lhůtě stanovené Výborem předložil vyjádření a připomínky.

4. Výbor může kdykoli po obdržení oznámení a před dosažením rozhodnutí o skutkové podstatě zaslat danému účastnickému státu k urychlenému vyřízení žádost, aby účastnický stát přijal přechodná opatření potřebná k zamezení možnému vzniku nenapravitelné újmy, kterou by mohly utrpět oběti údajného porušení. Pokud Výbor uplatní

vlastní uvážení, nevyplyvá z toho rozhodnutí o přijatelnosti nebo o skutkové podstatě oznámení.

5. Výbor projednává oznámení podle tohoto článku na neveřejných zasedáních. Oznamovatele informuje o odpovědích poskytnutých daným účastnickým státem. Pokud se Výbor rozhodne proceduru dovést do konce, sdělí své názory účastnickému státu a oznamovateli.

Článek 32

Účastnický stát této úmluvy může kdykoli prohlásit, že uznává příslušnost Výboru přijímat a posuzovat oznámení, v nichž účastnický stát tvrdí, že jiný účastnický stát neplní své závazky podle této úmluvy. Výbor nepřijme oznámení týkající se účastnického státu, který neučinil takové prohlášení, ani oznámení podaná účastnickým státem, který neučinil takové prohlášení.

Článek 33

1. Pokud Výbor obdrží spolehlivé informace nasvědčující tomu, že účastnický stát závažným způsobem porušuje ustanovení této úmluvy, může po poradě s daným účastnickým státem požádat jednoho či více ze svých členů o neprodlené vykonání návštěvy a podání zprávy Výboru.

2. Výbor písemně vyrozumí daný účastnický stát o svém úmyslu zorganizovat návštěvu, přičemž uvede složení delegace a účel návštěvy. Účastnický stát Výboru odpoví v přiměřené lhůtě.

3. Na odůvodněnou žádost účastnického státu může Výbor rozhodnout o odložení či zrušení své návštěvy.

4. Pokud účastnický stát s návštěvou souhlasí, Výbor a daný účastnický stát spolupracují s cílem stanovit způsob uskutečnění návštěvy a účastnický stát poskytne Výboru veškeré prostředky potřebné pro úspěšné dokončení návštěvy.

5. Po vykonání návštěvy Výbor sdělí danému účastnickému státu svá vyjádření a doporučení.

Článek 34

Pokud Výbor obdrží informace, které podle jeho mínění obsahují důvodné náznaky, že na území podléhajícím jurisdikci účastnického státu jsou v rozsáhlém měřítku nebo systematicky prováděna nucená zmizení, může poté, co si od daného účastnického státu vyžádá veškeré příslušné informace o situaci, předložit věc k bezodkladnému projednání Valnému shromáždění Organizace spojených národů prostřednictvím generálního tajemníka Organizace spojených národů.

Článek 35

1. Výbor má působnost pouze vůči nuceným zmizením, která začala po vstupu této úmluvy v platnost pro daný účastnický stát.

2. Pokud se účastnický stát stane stranou této mluvy po jejím vstupu v platnost, závazky tohoto státu vůči Výboru se vztahují pouze na nucená zmizení, která začala po vstupu této úmluvy v platnost pro daný stát.

Článek 36

1. Výbor předkládá účastnickým státům a Valnému shromáždění Organizace spojených národů výroční zprávu o své činnosti podle této úmluvy.

2. Dříve než je ve výroční zprávě uveřejněno vyjádření k účastnickému státu, musí být daný účastnický stát předem informován a musí mu být poskytnuta přiměřená lhůta k odpovědi. Tento účastnický stát může požádat o uveřejnění svých připomínek či vyjádření ve zprávě.

Část III**Článek 37**

Žádným z ustanovení této úmluvy nejsou dotčena jakákoli ustanovení, která jsou příznivější pro ochranu všech osob před nuceným zmizením a jsou případně obsažena v:

- (a) právu účastnického státu;
- (b) mezinárodním právem platným pro tento stát.

Článek 38

1. Tato úmluva je otevřena k podpisu všem členským státům Organizace spojených národů.

2. Tato úmluva podléhá ratifikaci všemi členskými státy Organizace spojených národů. Listiny o ratifikaci se ukládají u generálního tajemníka Organizace spojených národů.

3. Tato úmluva je otevřena k přístupu všem členským státům Organizace spojených národů. Přístup se uskuteční uložením listiny o přístupu u generálního tajemníka.

Článek 39

1. Tato úmluva vstoupí v platnost třicátý den ode dne uložení dvacáté listiny o ratifikaci či přístupu u generálního tajemníka Organizace spojených národů.

2. Pro každý stát, který tuto úmluvu ratifikuje nebo k ní přistoupí po uložení dvacáté listiny o ratifikaci či přístupu, vstoupí tato úmluva v platnost třicátý den ode dne uložení listiny o ratifikaci či přístupu tohoto státu.

Článek 40

Generální tajemník Organizace spojených národů vyrozumí všechny členské státy Organizace spojených národů a všechny státy, které podepsaly tuto úmluvu nebo k ní přistoupily, o následujícím:

- (a) podpisech, ratifikacích a přístupech podle článku 38;
- (b) dni vstupu této úmluvy v platnost podle článku 39.

Článek 41

Ustanovení této úmluvy se vztahují na všechny části federálních států bez jakýchkoli omezení či výjimek.

Článek 42

1. Jakýkoli spor mezi dvěma či více účastnickými státy ohledně výkladu či uplatňování této úmluvy, který nelze vyřešit jednáním nebo postupy výslovně stanovenými v této úmluvě se,

na žádost jednoho z nich, předloží k rozhodčímu řízení. Pokud strany nejsou schopny se dohodnout na organizaci rozhodčího řízení do šesti měsíců od data žádosti o rozhodčí řízení, může kterákoli z těchto stran spor předložit Mezinárodnímu soudnímu dvoru prostřednictvím žádosti podané v souladu se Statutem soudního dvora.

2. Stát může při podpisu či ratifikaci této úmluvy nebo přístupu k ní prohlásit, že se necítí být vázán odstavcem 1 tohoto článku. Ostatní účastnické státy nejsou vázány odstavcem 1 tohoto článku ve vztahu k jakémukoli účastnickému státu, který učinil takové prohlášení.

3. Jakýkoli účastnický stát, který učinil prohlášení v souladu s ustanoveními odstavce 2 tohoto článku, může toto prohlášení kdykoli odvolat oznámením generálnímu tajemníkovi Organizace spojených národů.

Článek 43

Touto úmluvou nejsou dotčena ustanovení mezinárodního humanitárního práva, včetně závazků vysokých smluvních stran čtyř Ženevských úmluv z 12. srpna 1949 a jejich dvou Dodatkových protokolů z 8. června 1977, ani možnost, kterou má jakýkoli účastnický stát, dát Mezinárodnímu výboru Červeného kříže oprávnění navštěvovat místa, kde jsou zadržovány osoby v situacích, na které se nevztahuje mezinárodní humanitární právo.

Článek 44

1. Jakýkoli účastnický stát této úmluvy může navrhnout změnu a předložit ji generálnímu tajemníkovi Organizace spojených národů. Generální tajemník pak navrženou změnu oznámí účastnickým státům této úmluvy se žádostí o sdělení, zda jsou pro svolání konference účastnických států za účelem posouzení návrhu a hlasování o něm. Pokud se do čtyř měsíců od data takového oznámení alespoň jedna třetina účastnických států vysloví pro takovou konferenci, generální tajemník svolá konferenci pod záštitou Organizace spojených národů.

2. Jakoukoli změnu přijatou dvoutřetinovou většinou účastnických států přítomných a hlasujících na této konferenci předloží generální tajemník Organizace spojených národů všem účastnickým státům k přijetí.

3. Změna přijatá podle odstavce 1 tohoto článku vstoupí v platnost poté, co ji přijmou dvě třetiny účastnických států této úmluvy v souladu s jejich příslušnými ústavními postupy.

4. Po svém vstupu v platnost jsou změny závazné pro ty účastnické státy, které je přijaly, a ostatní účastnické státy jsou nadále vázány ustanoveními této úmluvy a jakýmkoli předchozími změnami, které přijaly.

Článek 45

1. Tato úmluva, jejíž arabské, čínské, anglické, francouzské, ruské a španělské znění mají stejnou platnost, bude uložena u generálního tajemníka Organizace spojených národů.

2. Generální tajemník Organizace spojených národů zašle ověřené kopie této úmluvy všem státům uvedeným v článku 38.

14**SDĚLENÍ****Ministerstva zahraničních věcí**

Ministerstvo zahraničních věcí sděluje, že dne 15. listopadu 2012 byla v Praze podepsána Dohoda mezi Ministerstvem zemědělství České republiky a Ministerstvem lesního hospodářství Běloruské republiky o spolupráci v oblasti lesního hospodářství.

Dohoda vstoupila v platnost na základě svého článku 7 odst. 1 dnem podpisu.

České znění Dohody se vyhláší současně.

D O H O D A**mezi****Ministerstvem zemědělství České republiky****a****Ministerstvem lesního hospodářství Běloruské republiky
o spolupráci v oblasti lesního hospodářství**

Ministerstvo lesního hospodářství Běloruské republiky a Ministerstvo zemědělství České republiky, dále jen „Strany“,

vyjadřující záměr postupně a na dlouhodobém základě rozvíjet oboustrannou spolupráci v oblasti lesního hospodářství,

se dohodly na následujícím:

Článek 1

Strany budou spolupracovat v oblasti lesního hospodářství na základě rovnoprávnosti a vzájemného prospěchu v souladu s platnou legislativou a předpisy zemí Stran.

Článek 2

1. Vzájemná spolupráce mezi Stranami bude probíhat v následujících směrech:

- 1.1. administrativní, právní a ekonomické aspekty správy lesů;
- 1.2. multifunkční užívání lesů a posílení ekologických funkcí lesů;
- 1.3. zachování genofondu a zlepšení druhové skladby lesů;
- 1.4. obnova lesů;
- 1.5. ochrana lesů před požáry;
- 1.6. inventarizace lesních zdrojů a hospodářská úprava lesů;
- 1.7. ochrana lesů před škůdci a nemocemi;
- 1.8. řízení myslivosti;
- 1.9. monitoring lesů.

2. Další směry spolupráce mohou být doplněny do této Dohody na základě vzájemného souhlasu Stran.

Článek 3

1. Spolupráce mezi Stranami bude v rámci této Dohody probíhat v následujících formách:

1.1. výměna zkušeností z činnosti ve směrech uvedených ve článku 2 této Dohody;

1.2. výměna delegací vědců a odborníků;

1.3. uskutečňování společných programů a projektů v oblasti lesního hospodářství a rovněž realizace společného studia otázek oboustranného zájmu.

2. Další formy spolupráce mohou být zahrnuty do této Dohody na základě vzájemného souhlasu Stran.

Článek 4

Strany budou napomáhat navázání a rozvíjení přímých styků v oblasti lesního hospodářství mezi právníckými osobami České republiky a Běloruské republiky.

Článek 5

Výměna vědecko-technických informací, dokumentace a výsledků vědeckých výzkumů, uskutečnění společných programů a projektů a jiných forem spolupráce, uvedených ve článcích 3 a 4 této Dohody, se bude uskutečňovat v souladu s platnou legislativou a předpisy zemí Stran na základě vzájemného prospěchu a rovnoprávnosti.

Článek 6

Za účelem koordinace činnosti při realizaci této Dohody mohou Strany, v rámci platné legislativy a předpisů zemí Stran, vytvořit společnou pracovní skupinu.

Článek 7

1. Tato Dohoda vstupuje v platnost a účinnost dnem jejího podpisu.

2. Tato Dohoda se sjednává na dobu neurčitou. Každá ze Stran však může tuto Dohodu písemně vypovědět se 3 (tří) měsíční výpovědní lhůtou. Platnost Dohody skončí 90 dní ode dne doručení oznámení o výpovědi druhé Straně.

3. Tato Dohoda může být po vzájemné dohodě Stran změněna nebo doplněna. Změny a dodatky musí být učiněny v písemné podobě.

4. Závazky, které se již realizují, avšak k datu ukončení účinnosti této Dohody ještě nejsou dokončeny, se budou řídit jejími ustanoveními do jejich úplného splnění.

Podepsáno v Praze dne 15. 11. 2012 ve dvou originálech, každé v českém a ruském jazyce, přičemž obě znění mají stejnou platnost.

Za Ministerstvo zemědělství
České republiky

Ing. Radek Braum v. r.
náměstek ministra

Za Ministerstvo lesního hospodářství
Běloruské republiky

Fedor Děnisovič Lisica v. r.
náměstek ministra

Vydává a tiskne: Tiskárna Ministerstva vnitra, p. o., Bartůňkova 4, pošt. schr. 10, 149 01 Praha 415, telefon: 272 927 011, fax: 974 887 395 – **Redakce:** Ministerstvo vnitra, nám. Hrdinů 1634/3, pošt. schr. 155/SB, 140 21 Praha 4, telefon: 974 817 289, fax: 974 816 871 – **Administrace:** písemné objednávky předplatného, změny adres a počtu odebíraných výtisků – MORAVIAPRESS s. r. o., U Póny 3061, 690 02 Břeclav, tel.: 516 205 175, e-mail: sbirky@moraviapress.cz. **Roční předplatné** se stanovuje za dodávku kompletního ročníku včetně rejstříku z předcházejícího roku a je od předplatitelů vybíráno formou záloh ve výši oznámené ve Sbírce mezinárodních smluv. Závěrečné vyúčtování se provádí po dodání kompletního ročníku na základě počtu skutečně vydaných částek (první záloha na rok 2017 činí 5 000,- Kč) – Vychází podle potřeby – **Distribuce:** MORAVIAPRESS s. r. o., U Póny 3061, 690 02 Břeclav, celoroční předplatné a objednávky jednotlivých částek (dobírky) – 516 205 175, objednávky – knihkupci – 516 205 175, e-mail – sbirky@moraviapress.cz, zelená linka – 800 100 314. **Internetová prodejna:** www.sbirkyzakonu.cz – **Drobný prodej – Brno:** Ing. Jiří Hrazdil, Vranovská 16, SEVT, a. s., Česká 14; Vydavatelství a nakladatelství Aleš Čeněk, Obchodní galerie IBC (2. patro), Příkop 6; **České Budějovice:** SEVT, a. s., Česká 3, tel.: 387 319 045; **Cheb:** EFREX, s. r. o., Karlova 31; **Chomutov:** DDD Knihkupectví – Antikvariát, Ruská 85; **Kadaň:** Knihařství – Přibíková, J. Švermy 14; **Liberec:** Podještědské knihkupectví, Moskevská 28; **Olomouc:** Zdeněk Chumchal – Knihkupectví Tycho, Ostružnická 3; **Ostrava:** Nakladatelství Sagit a. s., Horní 457/1; **Pardubice:** ABONO s. r. o., Sportovců 1121; **Plzeň:** Vydavatelství a nakladatelství Aleš Čeněk, nám. Českých bratří 8; **Praha 3:** Vydavatelství a nakladatelství Aleš Čeněk, Řipská 23; **Praha 4:** Tiskárna Ministerstva vnitra, Bartůňkova 4; **Praha 6:** PERIODIKA, Komornická 6; **Praha 9:** Abonentní tiskový servis-Ing. Urban, Jablonecká 362, po-pá 7-12 hod., tel.: 286 888 382, e-mail: tiskovy.servis@top-dodavatel.cz, DOVOZ TISKU SUWECO CZ, Klečákova 347; **Praha 10:** BMSS START, s. r. o., Vinohradská 190, MONITOR CZ, s. r. o., Třebohostická 5, tel.: 283 872 605; **Ústí nad Labem:** PNS Grosso s. r. o., Havířská 327, tel.: 475 259 032, fax: 475 259 029, KARTOON, s. r. o., Klíšská 3392/37 – vazby sbírek tel. a fax: 475 501 773, e-mail: kartoon@kartoon.cz; **Zábřeh:** Mgr. Ivana Patková, Žižkova 45; **Zatec:** Jindřich Procházka, Bezděkov 89 – Vazby Sbírek, tel.: 415 712 904. **Distribuční podmínky předplatného:** jednotlivé částky jsou expedovány neprodleně po dodání z tiskárny. Objednávky nového předplatného jsou vyřizovány do 15 dnů a pravidelné dodávky jsou zahajovány od nejbližší částky po ověření úhrady předplatného nebo jeho zálohy. Částky vyšlé v době od zaevidování předplatného do jeho úhrady jsou doposílány jednorázově. Změny adres a počtu odebíraných výtisků jsou prováděny do 15 dnů. **Reklamace:** informace na tel. čísle 516 205 175. V písemném styku vždy uvádějte IČO (právnícká osoba), rodné číslo (fyzická osoba). **Podávání novinových zásilek** povoleno Českou poštou, s. p., Odštěpný závod Jižní Morava Ředitelství v Brně č. j. P/2-4463/95 ze dne 8. 11. 1995.